

ΕΤΟΣ 63ον

2 Αυγούστου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 31 (3244)

Η ΑΞΙΑ ΜΑΣ

Στήν εποχή μας έχουμε συνηθίσει, ἢ ἀκόμη χειρότερα ἔχουμε ἐξοικειωθεῖ μέ τή συστηματική ἀπομείωση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Ἀκόμη καί τά ἐγκλήματα σέ βάρος τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ἀνθρωπότητας, ὅσο καί ἂν μᾶς προξενοῦν ἓνα στιγμιαῖο ἀποτροπιασμό, ἢ καί συναισθηματικό συγκλονισμό, δέν ἀρκοῦν γιά νά μᾶς προκαλέσουν ἀποφάσεις καί νά μᾶς ὀδηγήσουν σέ συναγερμό ἀνατροπῆς τῶν διαδικασιῶν καί τῶν μεθοδεύσεων πού τά προκαλοῦν ἢ καί τά ἐπιβάλλουν! Ἐπηρεασμένοι ἀπό τή μυθοπλασία τῶν ἐμπορικῶν ὑπερπαραγωγῶν στούς διάφορους τομεῖς τῆς τέχνης, ἀδυνατοῦμε νά διακρίνουμε μεταξύ φανταστικοῦ καί πραγματικοῦ, μέ συνέπεια νά ἀντιδροῦμε τό ἴδιο σέ μιά ταινία καί στό δελητίο εἰδήσεων... Ἀπό τήν ἄλλη, τό πρόταγμα τῶν ἰδίων συμφερόντων καί ἡ ἀνταγωνιστική θεώρηση τοῦ πληθίου, ἀναστέλλουν τή λειτουργία τῶν ἀντανακλαστικῶν τῆς συνειδήσεως καί πνίγουν τή καρδιακή ἀνταπόκριση στό κἄλεσμα ἀνάγκης τοῦ συνανθρώπου.

Τελικά, στήν εποχή πού ἡ πληροφορία κατόρθωσε νά ταξιδεύει μέ ἀστραπιαία ταχύτητα, ὁ ἀνθρωπος κατάντησε νά κωλυσιεργεῖ στήν ἠθική της ἀποτίμηση, μέ συνέπειες καταστρεπτικές γιά τήν κοινωνία καί τήν ἱστορία.

«Ναός Θεοῦ ἐστε»

Ἀπό τήν Ἔφεσο ὅπου βρισκόταν, ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στούς Κορινθίους μέ ἱερή ἀγανάκτηση ἔχοντας πληροφορηθεῖ πολλὰ γιά τίς ἀταξίες καί τά σχίσματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου. Φατριασμός τῶν χριστιανῶν γύρω ἀπό πρόσωπα καί ὀνόματα ὅπως τοῦ Ἀπολλῶ, τοῦ Κηφᾶ, τοῦ ἴδιου τοῦ Παύλου, ἠθικά σκάνδαλα καί βίος ἀσυμβίβαστος πρὸς τήν ιδιότητα τοῦ χριστιανοῦ, ἀντιδικίες μεταξύ τῶν Πιστῶν γιά τίς ὁποῖες κατέφευγαν στούς... εἰδωλολάτρεις δικαστές, ἀμφιβολία καί πλάνη περί τήν Πίστη καί μάλιστα ὡς πρὸς τήν Ἀνάσταση τῶν νεκρῶν... Ὅλα αὐτά κάνουν τόν Παῦλο νά γράψει τήν αὐστηρή

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. γ΄ 9-17)

Ὁ Χριστός, ὁ θεμέλιος λίθος

Ἀδελφοί, Θεοῦ ἔσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε. Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλέπετω πῶς ἐποικοδομεῖ· θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἕκαστου τὸ ἔργον φανερόν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἕκαστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει. Εἴ τινος τὸ ἔργον μενεῖ ὃ ἐπακοδόμησε, μισθὸν λήψεται· εἴ τινος τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός. Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς.

Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή, μέ τὴν ὁποία ἀναδεικνύει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου καὶ διασαφηνίζει τὸ γιατί αὐτὸ εἶναι ἱερόν.

Κυρίαρχη μέσα στά πολλὰ πού γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἡ θεώρηση τοῦ ἀνθρώπου ὡς Ναοῦ τοῦ Θεοῦ. Στὴν κάθε θρησκεία, στὸν κάθε πολιτισμό, ὁ ὅποιος ναὸς εἶναι τὸ εὐγενέστερο εἶδος οἰκοδομῆς. Πολλῶν δὲ μᾶλλον, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη ἀντίληψη! Γι' αὐτὸ καὶ ἡ βεβήλωση τοῦ ναοῦ θεωρεῖται τὸ βαρύτερο ἔγκλημα καθοσιώσεως καὶ ἐπέσυρε τίς βαρύτερες καὶ ἀτιμωτικότερες τῶν ποινῶν. Λέει λοιπόν, ἀπλῶς ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι εἶναι παράλογο νὰ σέβονται οἱ Χριστιανοί καὶ νὰ τιμοῦν τὴ συνάρμωση λίθων καὶ ἄλλων οἰκοδομικῶν ὑλικῶν, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἓνας ναὸς, τὴν ἴδια στιγμή πού ἀσεβοῦν στὸν κατ' ἐξοχὴν Ναὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο. Καὶ μάλιστα τὸ μέγεθος τῆς ἀσέβειας δέν διακρίνεται οὔτε ἱεραρχεῖται ἀπὸ τὸ ἂν ὁ ἄνθρωπος μέ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του καὶ τὴν ἀμαρτία του προσβάλλει τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ ἢ τὸν πλησίον του, ἀφοῦ σὲ κάθε περίπτω-ση ὑφίσταται Ναὸς καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἔνοικός του.

«Ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν»

Βεβαίως καὶ ὁ Θεὸς ἐκδηλώνει τὴν παρουσία Του καὶ σὲ ἄψυχα οἰκοδομήματα ἀφιερωμένα σὲ Αὐτόν. Βεβαίως καὶ παρέχει τὴ Χάρη Του καὶ μέσω ὑλικῶν στοιχείων ἀφιερωμένων στὴ λατρεία Του, ὅπως π.χ. οἱ Εἰκόνες. Τὸ ἀληθινὸ κα-τοικητήριο τοῦ Θεοῦ ὅμως, μόνο στὸ ἐσωτερικὸ λογικῶν καὶ πνευματικῶν ὑ-πάρξεων πρέπει νὰ ἀναζητᾶται. Στὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ αὐτὸ ψη-λαφᾶται κατ' ἐξοχὴν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰωάννης στὸ εὐαγγέλιό του ἀποκαλεῖ τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου Ναό. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος διαβεβαιώ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἐμεῖς εἴμεθα συνεργάται τοῦ Θεοῦ, καί σεῖς εἴσθε χωράφι τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομή τοῦ Θεοῦ. Κατά τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πού μου ἐδόθηκε, σάν σοφός ἀρχιτέκτων ἐγὼ ἔβαλα θεμέλιον, ἄλλος δέ κτίζει τὴν οἰκοδομὴν. Ὁ καθένας ἄς προσέξῃ μὲ ποιόν τρόπον οἰκοδομεῖ. Ἄλλο θεμέλιον κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ παρά ἐκεῖνο πού ἔχει τεθῆ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἐάν κανεῖς κτίξῃ ἐπάνω εἰς τὸ θεμέλιον αὐτὸ χρυσάφι, ἀσῆμι, πολυτίμους λίθους, ξύλα, χορτάρια, καλάμια, τοῦ καθενὸς τὸ ἔργον θὰ γίνῃ φανερόν· ἡ ἡμέρα θὰ τὸ φανερώσῃ, διότι ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἀποκαλύπτεται μὲ φωτιά καὶ ἡ φωτιά θὰ δοκιμάσῃ τί εἶδους ἔργον ἔκανε ὁ καθένας. Ἐάν τὸ ἔργον πού ἔκτισε ἕνας μείνῃ, αὐτὸς θὰ ἀνταμειφθῇ. Ἐάν κάποιου τὸ ἔργον καῖ, θὰ ὑποστῇ ζημίαν, ὁ ἴδιος ὁμως θὰ σωθῇ, ἀλλὰ κατὰ τέτοιον τρόπον ὅπως σώζεται κανεῖς ἀπὸ πυρκαϊάν. Δὲν ξέρετε ὅτι εἴσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σας; Ἐάν καταστρέφῃ κανεῖς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸν καταστρέψῃ ὁ Θεός, διότι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, καὶ ὁ ναὸς αὐτὸς εἴσθε σεῖς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

νει ὅτι στὸν Χριστὸ «κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς» (Κοθ. 2,9). Γι' αὐτὸ καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἀναμορφώνεται τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο κι ἀντὶ γιὰ τὸπος βεβηλωμένος μετὰ τὴν πτώση τῶν Πρωτοπλάστων, καθίσταται ἰδίως μὲ τὴ μετοχὴ στά Μυστήρια, τὸπος ἅγιος, ὅπου χωρᾶ ὁ ἄπειρος Θεός. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ ὑπερβαλλόντως τὰ σώματα τῶν Ἁγίων, εἴτε ἄφθαρτα, εἴτε λείψανα, ἀκριβῶς διότι καθαγιάσθηκαν ὡς κατοικητήρια τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, ὄχι ἀπλῶς ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἀνεξίτηλο ἀποτύπωμά Του, τὴν πνοή τοῦ Πνεύματος.

Αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο ἢ μόνο γιὰ τοὺς χριστιανούς; Μπορεῖ μὲ ἄλλα λόγια νὰ ὑποστηρικθῇ ὅτι μόνο οἱ χριστιανοὶ ὡς Ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἔντιμοι, ἐνῶ οὐι ὑπόλοιποι ἰδίως ὅσοι δὲν ἔχουν βαπτισθῇ, εἶναι ἄτιμοι καὶ συνεπῶς ἀνάξιοι μιᾶς τέτοιας ὑψηλῆς θεωρήσεως; Ὁ χριστιανὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάνει διακρίσεις καὶ μάλιστα τέτοιου τύπου. Ἀφοῦ ὁ «Θεὸς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμ. 2,4), ἀφοῦ ἡ Ἁγιότητα εἶναι κοινὴ κληρονομία τῆς ἀνθρωπότητος, ἄσχετα πῶς στέκεται ἀπέναντί της κανεῖς, ἀφοῦ ὁ καθένας μπορεῖ νὰ γίνῃ ἅγιος καταφάσκοντας στὸ θεῖο θέλημα, δὲν ὑπάρχουν περιθώρια ἐξαιρέσεως. Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ ἀδελφός μου, ὁ πλησίον μου, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖου ψηλαφῶ τὴν πρόκληση τοῦ Θεοῦ. Τὸ πῶς θὰ σταθεῖ ὁ ἄλλος, εἶναι δική του ἀπόφαση καὶ εὐθύνη. Τὸ πρόκριμα καὶ τὸ πρόταγμα εἶναι τὸ πῶς ἐγὼ θὰ τοποθετηθῶ ἀπέναντί του, μὲ τί διάθεση καὶ ποιὰ θεώρηση.

2 Αύγουστου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ ἱ. λειψάνου τοῦ πρωτομάρτυρος καί ἀποστόλου Στεφάνου (428).
Θεοδώρου νεομάρτυρος τοῦ ἐν Δαρδανελλείοις († 1690).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. γ΄ 9-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 22-34.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 9 Αύγουστου, Γ΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιζ΄ 14-23.

Ἐξάλλου, ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἀνθρώπινη φύση τὴν ἀντιμετωπίζει ὡς κάτι ἐνιαῖο, χωρὶς διακρίσεις. Γι’ αὐτὸ καὶ θά κριθῶ ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ τὸ κατὰ πόσο σεβάσθηκα τὸν ἄνθρωπο ὡς Ναὸ τοῦ Θεοῦ, τόσο στό πρόσωπό μου, ὅσο καὶ στό πρόσωπο τοῦ ἄλλου. Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ πεποίθησις τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ ὅποια ἀπομείωσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εὐθεία προσβολὴ στὸν ἴδιο τὸν Θεό!

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

Ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ

ΘΕΟΜΗΤΩΡ, τοῦ ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα (λόγοι στὴ Γέννησι, τὸν Εὐαγγελισμό καὶ τὴν Κοίμησι· μέ εἰσαγωγή, μετάφρασι, σχόλια).

ΘΕΟΤΟΚΟΣ, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ (ὀμιλία στὴ Γέννησι καὶ τρεῖς ἐγκωμιαστικοὶ λόγοι στὴν Κοίμησι· μέ εἰσαγωγή, μετάφρασι, σχόλια).

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ, (Καθηγ. Ἀνδρέα Θεοδώρου), κείμενο καὶ μετάφρασι. Ἐγκόλπιο σὲ πολυτελὴ ἔκδοσι (σχ. 10Χ14, σελ. 168).

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, (Μητροπ. Πατρῶν Νικοδήμου) 98 κηρύγματα γιὰ τὴ Μικρὴ καὶ Μεγάλῃ Παράκλησι καὶ τὰ ἀγιογραφικὰ καὶ ψαλμικὰ ἀναγνώσματά τους.

«ΧΡΥΣΟΠΛΟΚΩΤΑΤΕ ΠΥΡΓΕ», (Καθηγ. Ἀνδρέα Θεοδώρου), κείμενο, μετάφρασι καὶ σχολιασμός τῶν Παρακλητικῶν Κανόνων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (σχ. 14Χ21, σελ. 120).

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντις· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξι, πλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσι, πλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ’ ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr